

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

4. rész – Egy rejtélyes betegség

A morconei rendház elöljárója, a novíciusmester és Francesco gyóntatója Tomasso testvér cellájában gyűlnek össze, hogy Pio testvér sorsáról döntsenek. Megfelelőnek tűnik az ötlet, hogy a fiú költözzön át a Campobasso melletti pianisi Sant'Elia kapucinus közösségbe. Mikor elöljárója az átköltözésről beszél, a fiúnak meg sem fordul a fejében, hogy bármi kifogást emeljen. Át is költözik, mielőst megérkezik édesanyja beleegegyése. Peppa mama időközben olyan levelet kap, melyben férje a hazatéréséről értesíti. Az asszony örül, hiszen Grazio hamarosan visszatér Amerikából, és szomorkodik, amiért fia elmegy Morconéból, és így sokkal távolabbra kerül Pietrelcinától. Pio testvér hamarosan a Sant'Elia falai között is átéli a tél gyötrelmeit.

1905 szeptemberének egyik éjszakáján imájába merülve nagy csetepatét hall a szomszédos cellából. Szólítja Anastasio testvért, hogy magyarázatot kérjen tőle, ám nem érkezik felelet. Mivel a gyanús zajok folytatódnak, a fiatal ember kihajol az ablakon, és így láthatja, mi történik barátja cellájában: egy elrettentő külsejű, parázsló szemű, nagy, fekete kutya tombol ott. Mikor Pio testvér azt kéri Istentől, hogy szabadítsa meg a Gonosztól, a rémséges állat kirepül Anastasio testvér cellájából. A kutya megnyúlik: olyan lesz, mint éjjel a búzatáblák közt száguldó vonat. Szeme akár az izzó vas, mint amilyennel a falusi kovácsok a lovakat patkolják. Az állat jó pár cserepet összetör, mikor egy szempillantás alatt átveti magát a szerzetesek fáskamrájának tetejére. Nehogy az esemény túlságosan nagy vihart kavarjon, Pio testvér elöljárói úgy határoznak, hogy a fiatal embert egy kis időre a foggyai San Marco la Catolába küldik. Talán javára válhat az ottani enyhébb éghajlat is. Mikor újra visszatér a Sant'Eliaiba, heves fájdalmat érez, többször elájul, hideg veríték veri ki, láza magasra szökik. Az egyik beteggondozó testvér azt mondja, nincsenek megfelelő eszközei arra, hogy a láz okát kiderítse. A fertőző tüdőgyulladás egyik súlyos formájáról van szó. Pihenésre, bőséges táplálékra, és ha lehetséges, otthoni levegőre volna szükség. A pianisi Sant'Eliaiban nincs bőséges táplálék, sem pedig otthoni levegő. Azt meg hiába is kérnék a pietrelcinai szerzetestől, hogy pihenjen, mert ez az önfejű ember soha nem kíméli magát, még ha azt állítja is, hogy soha nem fáradt. 1906-ban igen hosszúra nyúlik Pio testvér vakációja. Több mint két hónapot tölt Pietrelcinában. Ha nincs otthon, épp a templomba megy, hogy imádkozzon, vagy hogy részt vegyen a reggeli misén, a Rózafüzér-ájtatosságon, és szentségi áldásban részesüljön késő délután. Idejének kis részét olykor tanulással tölti. Nyár végén nagy ünnep van Forgionéék otthonában, hiszen a családfő hazatér Amerikából. Grazio papa legfőbb gondja ez a ferences kámzsát viselő, teljesen megváltozott fiú. Nehezen ismeri meg. A gyerek lesoványodott, arcán a szenvedés jelei láthatók. Még szótlanabbá vált; látszólag indokolatlan idegenkedéssel viseltetik minden ember iránt, és mindig egyedül van. Az apa kéri fiát, hogy változtasson életén, de ő hallani sem akar erről.

A betegség, az egyik kolostorból a másikba való átköltözködés és a szülői házban való lábadozása után a fiú 1907. január 17-én, nem sokkal tizennyolcadik életévének betöltését követően leteszi az ünnepélyes fogadalmat.

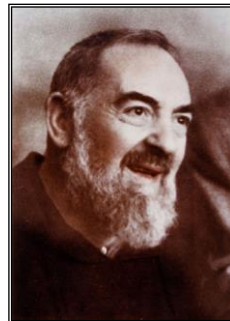
A következő évben teológiai tanulmányainak megkezdésére majdnem egészen az Adria partjára, Serracapriola kolostorába megy, a termékeny síkságot uruló mintegy 200 méter magas domb tetejére. A Moliséval szinte határos kis foggyai városkában Pio testvérnek jó helye van. A tenger kedvezően hat szervezetére: láza alábbhagy. Elöljárói egy kicsit szigorúbban kitartanak döntésükben, és kevésbé fárasztó életmódra készítetik: megakadályozzák túl gyakori böjtölését, önostorozását és egyéb testi sanyargatásait. 1908 novemberében a kapucinusjelölt fölmege az Irpinia szívében emelkedő dombon lévő Montefusco kolostorba, s közel negyven napot tölt imádsággal, elmélkedésekkel a kisebb rendek és a szubdiakonátus felvételére készülve. Édesanyja, édesapja és a többi családtagja Beneventóba siet, az óvárosba, a Guardia-domb tetejére, ahol az a csodálatos dóm áll, melynek homlokzata még a XIV. században készült. Pio testvér 1908. december 19-én veszi fel a kisebb rendeket, két nappal később pedig szubdiakónus lesz. A székesegyház öt hajójában – melyeket szép klasszikus oszlopsor választ el egymástól – rengeteg ember gyűlik össze, közülük sokan messziről érkeztek. Grazio Forgione meg van róla győződve, hogy fia most már befejezte a tanulást. Azt hiszi, hogy a hosszú és hatásos beneventói szertartás Francesco pappá szentelését jelenti, de a kánonjogi előírások szerint még legalább két és fél évet kell várnia arra, hogy pap lehessen. Az egyházi törvény valójában azt mondja ki, hogy a papszentelés alsó korhatára a 24. életév.

1909 májusában Pio testvér megint megbetegszik, és az orvosok azt tanácsolják, hogy küldjék haza. A forгатókönyv a szokásos. „*Meglátják, az otthoni levegő a javára válik majd!*” – ismétli állandóan mindenki. Grazióknak azonban az az érzése, hogy fiát azért küldik megint Pietrelcinába, mert a halálán van. A szubdiakónust ezúttal egy derűlátó kapucinus barát kíséri el, s vele marad, hogy tanulmányaiban és elmélkedésében segítse. Gyakran töltenek hosszú időt imádsággal a városka fölé emelkedő öreg toronyban. Peppa mama megtudja, hogy a testvérek azért döntöttek az ifjabb Forgione hazaküldése mellett, mert attól féltek, hogy tüdőbaja megfertőzheti a többi novíciust is. Rejtélyes betegség ez, de az orvos utasítása világos: bőségesen kell táplálkoznia, különben fennáll a komplikáció veszélye. A fiú titokban ír elöljáróinak, és bevallja nekik, hogy úgy érzi, **hamarosan a mennyei Atya házába kell mennie**. A testvérek bátorítólag és reménykeltően válaszolnak, továbbá arra buzdítják, hogy bízson az isteni gondviselésben. Július derekán, tűző napon, a szárazságtól kiégett mezőkön át Morconéba megy. A hegyen van egy kis légmozgás, így tüdejét nem fárasztja ki annyira a levegővétel. A templomban, ahol először öltötte magára a ferencesek ruháját, diakónussá szentelik. A papság immár karnyújtásnyira van tőle. Mikor rövid időre elszunnyad, erről a számára elérhetetlennek tűnő célról álmodik. A reggeli imádság alatt is, még napfelkelte előtt, gondolatai mindig első miséjén járnak. Egy virágokkal és gyertyákkal gazdagon díszített oltár képe jelenik meg előtte, látja a püspököt, rokonait, barátait, szerzetestársait, majd mindez szertefoszlik, fekete felhővé válik, melyen át csak a gyertyák gyöngye fénye szűrődik át...*(folytatás következik)*

Részlet Cleonice Morcaldi: *Életem Pio atya közelében* című lelki naplójából

.....amikor úgy láttam, hogy az atya kissé felszabadultabb, és hajlandóságot mutatott arra, hogy meghallgasson, úgy döntöttem, felteszek neki néhány kérdést **a szentmise alatt átélt szenvedéseiről:**

- Mikor éli meg Jézus halálát?
- **A szentáldozásnál.**
- *Miért sírt mindvégig a három karácsonyi mise alatt?*
- **Még kérned? Nem gondolsz a mise borzalmas misztériumára? Egy Isten, aki feláldozza magát az emberek üdvösségéért, akik megbántják őt...**
- *Mondja meg, hogyan hallgassam a miséjét?*
- **Szeretve és szenvedve, ahogy a Szent Szűz és a szent asszonyok tették.**
- *Szeretném megismerni valamennyi szenvedését és osztolni önnel bennük.*
- **Ha megrekedsz a szenvedéseimnél, gondolataid a legkevésbé sem emelkednek a földi dolgok fölé. Gondolj inkább Jézus szenvedéseire, azokban megtalálhatod az én szenvedéseimet is. S akkor valóban azt mondhatod: „Ó, Jézusom, te, aki tudod, mi a szenvedés, segítsd meg az atyát, aki szenved.”**
- *Mondja meg, atyám, valójában kicsoda ön?*
- **Hogy ki vagyok? A LELKEK SZENVEDÉSE vagyok. A mindent elemésztő tűz vagyok, amely egész bensőmet égeti.**
- *Az Ördög folyamatosan gyötör. Azt mondja: „Hiába teszel meg mindent Jézus szeretetéért, úgylis elkárhozol!”*
- **Te pedig a következő választ add neki: „Bízom Isten irgalmában. Ha elkárhozom, még nem szerethetem őt. Ezért jobb, ha már most szeretem Jézust, még mielőtt elkárhoznék!” Meglátod, ezzel becsapod, és távozásra készíted őt.**
- *Sokszor megbántottam az Urat...*
- **Alázkodjunk meg és lássunk hozzá bűneink jóvátételéhez. Ez a helyes út.**
- *Jézus gyönyörűségét leli az emberekben, de vajon csak a jó, az igaz emberekben?*
- **Jézus a bűnösök miatt jött el hozzánk, nem pedig az igazak miatt. Ő a betegek miatt jött, nem pedig az egészségesek miatt.**
- *Mely engesztelés a legkedvesebb Jézus számára?*
- **A bűneink felett érzett fájdalom, valamint az, ha szent belenyugvással viseljük a keresztet, amellyel megajándékoz minket.**
- *Kérem, mondjon egy vigasztaló szót! Oly nagy szükségem van rá...*
- **Gondolj arra, hogy amikor vétünk az isteni igazságosság ellen, az Úr könyörületére bízunk magunkat. Ha azonban vétünk Isten irgalma ellen, kihez fordulhatunk? Ha egy romlott, gonosz apát bántunk meg, arra még lehet mentséget találni; ám ha egy gyengéden szerető atyai szívet, az igen fájdalmas.**
- *Kérem, mutassa meg nekem a legrövidebb utat, amelyen eljuthatok Istenhez!*
- **Az Istenhez vezető legrövidebb út maga Mária.**
- *Hogyan viszonzom a sok áldozatot, amit értem hoz?*
- **Úgy, hogy szereted Istent.**

„Uram, én itt maradok a mennyország kapujában,
és csak akkor lépek be,
ha már minden gyermekemet láttam bemenni!”

Padre Pio
1/4.

„Nem fáradok bele az imádságba...”

(A harmadik levelében Pio atya jellegzetes ferences szemlélettel közelít Isten Fia emberségének titkához. Elmondja: tudja, hogy biztonságban van Jézus karjaiban, ám a gonosz lélek ki akarja szakítani ebből az ölelésből; ugyanakkor biztos benne, hogy Jézus nem akarja elveszíteni őt, hiszen a kereszten utolsó csepp vérért is kiontotta az emberiség megmentéséért.)

Szeretett atyám!

Közeledik az áldott karácsony, és lelkiismereti kötelességemnek érzem, hogy el ne mulasszak minden, szíve által áhított mennyei vigasztalással teljes karácsonyt kívánni önnek. Bár szüntelenül imádkozom önért, akit oly nagyon szeretek, a következő napokban mégis megkétszerezem könyörgéseimet a mennyei Gyermekhez, hogy kegyesen őrizze meg önt minden földi bajtól, legfőképpen attól a csapástól, hogy valaha is elveszítse a gyermek Jézust.

Egészségi állapotom továbbra is hullámzó. Igaz, szenvedek, mégpedig sokat, de nagyon boldog is vagyok, mert a gyötrelmek közepette az Úr továbbra is kimondhatatlan örömmel szokott megajándékozni.

Atyám, ha nem kellene állandó küzdelmet folytatnom a gonosszal, szinte a mennyországban érezném magam; sokszor úgy érzem, a gonosz lélek megragad, és ki akar szakítani Jézus karjaiból. Istenem, kicsoda harcokra kényszerít! Vannak pillanatok, amikor a saját magam elleni állandó küzdelem már-már az örület határára kerget. Atyám, mennyi könny és sóhajtozás közt esedezem az éghez, hogy megszabaduljak! De nem számít; nem fáradok bele az imádságba, Jézus kérésébe. Igaz, ináim inkább büntetést, mintsem jutalmat érdemelnek, hiszen számtalan bűnömrel oly sokszor megbántottam Jézust. De végül majdcsak megkönyörül rajtam, és vagy elvesz ebből a világból és magához hív, vagy megszabadít ettől a kínlódástól. S ha úgy tetszik neki, hogy egyik kegyelmet se kapjam meg, remélem, legalább azt a kegyelmet megadja, hogy továbbra is ellen tudjak állni a kísértésnek. Jézus nem méricskél, amikor vérért ontotta az emberiség megmentéséért; vajon méricskélne a bűneimet, hogy elveszejtsen? Nem hiszem. Szentségében hamarosan szent szeretettel fizet meg e leghálátlanabb teremtményének.

S ön mit szól mindehhez? Kérem, mondja el Jézusnak, hogy megtartom ígéretemet, s igyekezni fogok többé meg nem bántani, hanem mindig szeretni őt.

Alázattal kérem áldását,

Pietrelcina, 1910. december 20.

Fra Pio